

Sygn. akt V C upr 372/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w M.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Justyna Kądzioła

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r. w Miliczu

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko W. G.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża stronę powodową w zakresie przez nią poniesionym.

Sygn. akt V C upr 532/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w dniu 6 czerwca 2014 r. skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany W. G. zapłacił stronie powodowej kwotę 7 446,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 94,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200,00 zł oraz innych kosztów w wysokości 1,69 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwany (...) Bank (...) S.A. zawarli w dniu 14 września 2011 r. umowę bankową o nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona należność główna stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Pomimo upływu terminu wyznaczonego pozwanemu do uregulowania należności, nie dokonał on zapłaty, wobec czego w dniu 19 grudnia 2013 r. pierwotny wierzyciel zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z bankiem. Nadto strona powodowa wskazała, że zadłużenie pozwanego wynosi 7 446,74 zł, w tym należność główna 5 396,71 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 2 050,03 zł. Podniosła, że wezwała pozwanego do zapłaty, jednakże zadłużenie nie zostało uregulowane.

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazała rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa w dniu 23 lipca 2014 r. uzupełniła braki pozwu, przedkładając pełnomocnictwo procesowe i dokumenty potwierdzające umocowanie osób udzielających pełnomocnictwa. Uzupełniła również w określonym terminie opłatę sądową od pozwu.

Pozwany – prawidłowo wezwany - nie stawiał się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie żądał rozpoznania sprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2013 r. (...) Bank (...) S.A. w G. zawarł z Prokurą Niestandaryzowanym S. Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 19.12.2013 r. k. 17-20)

W dniu 21 maja 2014 r. (...) S.A. sporządził pismo, dotyczące zawiadomienia pozwanego o wysokości zadłużenia i wezwania do dobrowolnej spłaty.

(dowód: pismo 21.05.2014 r. k. 21)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wystawionym w dniu 6 czerwca 2014 r. strona powodowa oświadczyła, że w dniu 19 grudnia 2013 r. Prokura (...) we W. nabyła od (...) Bank (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego W. G., wynikającą z umowy kredytu nr (...) z dnia 14 września 2011 r. Wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 7 446,74 zł, w tym należność główna 5 396,71 zł i odsetki w kwocie 2 050,03 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

i ewidencji analitycznej nr S/15/53/ (...) z 06.06.2014 r. k. 12)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności. Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Powodowy Fundusz formułując żądanie w niniejszej sprawie miał zatem obowiązek udowodnienia, że przysługuje mu uprawnienie do dochodzenia należności od pozwanego z tytułu związania umową z poprzednikiem prawnym strony powodowej, z tytułu której miał uiszczyć dochodzona pozvem kwotę.

Strona powodowa zaoferowała jako materiał dowodowy jedynie umowę cesji, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu oraz pismo zawierające wezwanie do dobrowolnej spłaty należności.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił uwzględnić żądania pozwu. Przede wszystkim strona powodowa nie wykazała, że przysługuje jej legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Brak bowiem materiału dowodowego potwierdzającego skuteczne przejście uprawnień na rzecz powoda. Powodowy Fundusz przedłożył bowiem wyłącznie umowę sprzedaży wierzytelności, bez stosownego załącznika, a co za tym idzie brak dowodu na dokonanie skutecznej cesji na stronę powodową wierzytelności względem pozwanego.

Niezależnie od powyższego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z innych powodów. Strona powodowa w żaden sposób – wbrew ciążącemu na niej obowiązkowi – nie wykazała istnienia i wysokości zobowiązania, zasad obciążenia pozwanego dochodzoną kwotą przez pierwotnego wierzyciela, daty wymagalności świadczenia, sposobu i okresu wyliczenia odsetek. Powołała się w tym zakresie jedynie na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, co nie może zostać uznane za wystarczające, zwłaszcza w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10, na mocy którego zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu złożony w niniejszej sprawie stanowi wyłącznie dokument prywatny i nie wiąże się z nim domniemanie prawne, że stwierdzona w nim wiarygodność istnieje, co potwierdza przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jedn. z 2014 r. poz. 157) W tej sytuacji brak jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonania przedmiotowego wpisu w księgach rachunkowych powodowego funduszu. Strona powodowa nie przedłożyła umowy bankowej, na którą powołała się w uzasadnieniu pozwu, nie zaoferowała innych dowodów potwierdzających wysokość dochodzonej kwoty, w tym odsetek. Uniemożliwia to dokonanie weryfikacji żądania przez Sąd.

Zgodnie z art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie - w świetle powyższych rozważań - takie wątpliwości zachodziły, co obligowało Sąd do przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jednak nie pozwoliło uznać dochodzonego żądania za wykazane.

Z tych względów orzeczono w pkt I sentencji wyroku zaocznego o oddaleniu powództwa w całości.

O kosztach postępowania w pkt II sentencji wyroku orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.